

ปรียทรรศิกา... พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

(มโนรมาออก)

มโนรมา. (เดือดร้อน) โอ้อโฮ, พระเทวีช่างกริ้วอยู่นานจริงๆ! ทำไมหนอท่านจึงไม่ทรงสงสารอารัณยกาเพื่อนรักของดิฉัน, ผู้ที่ต้องจำจองอยู่เปนนานแล้ว. (ร้องไห้) แม่สาวคนนั้นมิได้เดือดร้อนในเรื่องที่ตนเองต้องจำนั้นเท่าในข้อที่หมดหวังที่จะได้เฝ้าล้นเกล้าล้นกระหม่อมอีก. และความที่หล่อ่นมีทุกข์มากนะ วันนี้เองดิฉันต้องพยายามมากที่จะห้ามปรามหล่อ่นเมื่อหล่อ่นจะฆ่าตัวเอง. ดิฉันพึงจะได้บอกวสันตกะบัดนี้ว่าให้นำชาวทูลเจ้านายด้วย.

(กาญจนมาลาออก)

กาญจนมาลา. อย่างไรหนอ ดิฉันได้เที่ยวหาคุณนายสังกัจจายณีแล้วก็ยังไม่พบเลย (เหลียวแล) เออ, ดิฉันจะต้องถามมโนรมานี้เสียด้วย. (เข้าไปใกล้) มโนรมา, หล่อ่นรู้ไหมว่าคุณนายสังกัจจายณีอยู่ที่ไหน?

มโนรมา. (เหลียวดูและเข็ดน้ำตา) อ้อกาญจนมาลา. ฉันได้เห็นท่านอยู่; แต่หล่อ่นอยากพบท่านทำไม?

กาญจนมาลา. นี่แน่ะมโนรมา, วันนี้ได้มีหนังสือฉบับหนึ่งมาจากพระนางอังการวดี.(๕๓) พอได้ทรงแล้ว, พระเนตรของพระเทวีก็เต็มไปด้วยน้ำพระเนตรและทรงเดือดร้อนมาก ฉันจึงเที่ยวหาคุณนายเพื่อจะได้ไปทูลปลอบ.